Вже світає, а ти ще не спав,
Не заплющив безсонням роз'ятрені очі,
Прислухаєшся: горлиця в лузі туркоче,
Й кряче зграя прожерливих ґав.
За вікном неба синій квадрат —
На погожу, як видно, займається днину,
час вставати і теплу лишати перину
і не слухать про спокій порад.
Час гаряче лице остудить,
проковтнути якийсь дієтичний сніданок
і, не кваплячись, вийти на зрошений ґанок,
і податись подвір'ям туди,
де ялиця струнка на межі
простягає до променів лапи чатинні
й ще не вигрітий ґрунт прорізають весінні
ніжних ірисів гострі ножі.
Я ж чекаю тебе наче гроз
березневих чекають зимові дерева.
Прийдеш ти — і в листя вбереться черемха травнева,
Розів'ються калина і боз.
А поки що без тебе отут
у полоні короткої, люба, розлуки
я вбиратиму барви усі і всі звуки,
і від ліні — цієї отрути з отрут —
рятуватиме знову любов,
що мене не лиша на поталу ніколи…
Чистий аркуш, перо…
Тільки струджене й кволе
Серце ніби щось здавлює знов…